

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

„Tebenned bízunk eleitől fogva” (90. zsoltár)

Szeretettel köszöntöm lapunk minden kedves Olvasóját!

Évekkel ezelőtt egy napilap arról cikkezett, hogy az egyik kórházban műtétre váró, idős, egyedülálló emberekkel mindenféle papírokat aláírtak ismeretlenek. Mikor a kórházból a betegek hazamentek volna, kiderült, hogy a házukat eladták a fejük felől. Az aláírt papírok között ugyanis meghatalmazások és adás-vételi szerződések is voltak. Amikor ilyen és ehhez hasonló gonoszságokkal találkozunk, mindannyiunknak a lelke az igazságszolgáltatás után kiált: bűnhődjön csak meg az, aki ilyen aljasságokra képes! Ha pedig valami oknál fogva elmarad a büntetés, vagy azt túl enyhének érezzük, akkor felháborodunk, ugye?

Vajon honnan van bennünk ez az igazság utáni vágy, és miért gondoljuk azt, hogy akkor van helyén a világunk, ha a bűnnek büntetése is van? A Biblia elején azt olvassuk: Isten a maga képére és hasonlatosságára teremtett bennünket, embereket. Ő maga az Igazság, s a mi lelkünkbe is beleültette az igazság utáni vágyat.

Ugyanakkor a kezdetektől fogva hajlamosak vagyunk arra is, hogy szelektáljunk sajátos szempontjaink alapján, s az igazságérzetünket relativizáljuk. Így aztán előfordulhat, hogy amit másokban elítélünk, azt magunkban észre sem vesszük. („Miért nézed a szálkát a testvéred szemében, a saját szemedben pedig még a gerendát sem veszed észre?” Mt. 7.3) Éppen ezért az Úr Istennek az Ószövetségben az Ő népét meg kellett tanítania arra, hogy nemcsak a nagy gonoszságoknak, hanem minden bűnnek – még a legkisebbeknek, a legjelentéktelenebbeknek is – következményei vannak. Csak egy harapás volt, s talán nem több, mégis Ádám és Éva súlyos árat fizetett az Édenkertben. A honfoglaláskor csak zúgolódás és hitetlenkedés volt az emberek szívében, mégsem mehettek be az ígéret földjére. Egy Ákán nevezetű ember nem csinált többet, csak titokban elcsent egy kis részt mindabból, ami Istené lett volna, de ez sem maradhatott büntetés nélkül. A zsidó nép történelme folyamán folyamatosan tanulgatta a leckét: az igazságos Isten előtt a bűn és a bűnhődés éppen úgy összetartozik, mint a borsó és a héja.

De Isten megértette velük azt is, hogy a bűnökre van bocsánat! Aki bűnbánatot tartott, annak egy áldozati állatot (jellemzően bárányt) kellett Isten jelenlétebe, a szent sátorba (később a templomba) vinnie, majd ott a bárány fejére rá kellett tennie a kezét. Ezzel a rituáléval az áldozatot bemutató a bűneit és azok következményeit áthárította egy ártatlan kis állatkára, akinek csak azért kellett ezt követően meghalnia, mert valaki vétkezett. Kérdezhetnénk: mi baja Istennek a bárányokkal? Talán mondanom sem kell, az égvilágon semmi! Az Ószövetségben feláldozott valamennyi áldozati bárányak igazából az volt a feladata, hogy előre mutasson az igazi áldozati „Bárányra”, Jézus Krisztusra, Aki magára vette azokat a bűnöket is, amelyeket az Ószövet-

ségben egy áldozati állatra átruháztak, s azokat a bűnöket is, amelyeket ezt követően megvallunk majd Neki. Ezért mutat Keresztelő János Jézus Krisztusra és mondja: „Íme az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit.” János ev. 1.29

Templomunkban a szószékünk fölötti körablakban Istennek Báránya látható. Emlékeztessen ez a szimbólum mindig arra bennünket, hogy minden bűnünknek, amit valaha is elkövettünk, következményei vannak az Isten előtt. Ugyanakkor tanítson arra is, hogy Jézus Krisztus éppen azért halt meg Nagypénteken a kereszten, hogy magára vegye a bűneink büntetését, s számunkra, ha őszinte bűnbánatot tartunk azt mondhassa: „**megbocsátotak a te bűneid!**” Márk ev. 2.5

Faragó Csaba lelkipásztor

Egy életút Isten kezében...

... és kezéből. Hogy ez valóban így van, erről vall Csongrádi Rezsőné Juci néni bizonyágtételében:

Hálát adok Urunknak amiért bizonyágot tehetek róla a Szentháromság egy Örök Isten kegyelméről, szeretetéről a saját életemben megélték alapján. Pál apostol ezt tanítja: (Ef.1.4.) „Isten a világ teremtése előtt választott ki bennünket Krisztusban”. Kálvin szerint: (Inst.III.22.1) „Ezzel elejét veszi annak, hogy komoly érdemet tulajdonítsunk ebben magunknak”.

- *A hited ismert a gyülekezetünkben. Hogyan kezdődött ez az életedben?*

Balatonkilitin (ma Siófokhoz tartozik) konfirmáltam 1948-ban, a kapott áldás ma is a reménységem: Jel. k. 2.10. : „ Légy hív mindhalálig és néked adom az élet koronáját”. A háború utáni nagy nyomorúságban hozzánk is elérkezett az „ébredés”, 1949-50-ben részt vettem egy többnapos ifjúsági konferencián, ahol először éreztem, hogy az Úr valóban jelen van, és engem is hív. Ott imádtam először Őt csetlő-botló szavakkal, de erős hitel. Minden nap olvastam a Bibliát, ez töltötte be az életemet, és boldog voltam.....Sajnos ez a csoda elmúlt....

- *Ez a mondat azt jelzi, hogy az 50-es és 60-as évek számokra is – mint akkoriban sokaknak – az egyháztól való eltávolodást hozták.*

Otthon nem volt munka, sem tanulási lehetőség, ezért Budapestre mentem, a MÁV-nál dolgoztam. A világ hatása erősebb volt nálam.... Bár még jártam templomba, de már nem hallottam az Úr szavát. Azonban tudom: Kálvin (Inst. III. 24. 11.): „Akiről tehát az Úr rendelkezett, hogy kimenti őt a romlásnak ebből az örvényéből, azokat az általa megszabott ideig mellőzi, és csak attól őrzi meg, hogy megbocsáthatatlan káromlásra ne vetemedjenek”.

- *Időnkénti beszélgetéseinkből tudom, hogy a család is központi szerepet tölt be a mindennapokban is.*

Igen. Egy fiam és egy lányom van, akiket kiskoruktól egyedül neveltem. Ma már ötszörös boldog nagymama és dédmama vagyok.

- *Az egyházhoz és a gyülekezetünkhöz való hazatalálásod is egyfajta bizonyágtétel lehet:*

Munkám legjobb tudásom szerint végeztem, ezt el is ismerték, 1962-től párttag voltam. Eltávolodtam az Úrtól,

de sohasem tagadtam meg. Hosszú gyötrődés után 1992-ben lemondtam a tagságról, imádkozva vezekeltem. Sok viszontagság után az Úr visszafogadott: bűnbocsánatot, hitet, és erőt adott, hogy 82 évesen is tudjak szolgálni az Ő dicsőségére. Nagy áldásomra volt, hogy a fiamhoz Dunaharasztiába költözhettem a sok keserűség után. Az itteni gyülekezetben találtam testvéreket, akik segítettek. Lehetőségem volt, hogy egy mátraházi konferencián részt vegyek, itt volt az első bizonyágtétel. A biatorbágyi csendes héten pedig végleg üdvbizonyosságra jutottam. Nagyon nagy segítség a vasárnapokénti igehirdetés, mindig van üzenete számomra. Kedves énekeim: 25. 130. és 426., sokat olvasok a Biblián kívül is. Igyekszem felhasználni minden alkalmat, ahol Őt hirdetik (evangelizáció, csendes napok, stb.) Életem vigasztaló és irányító igéi – többek között – II. Kor. 4.16., 12.9., Gal. 1.10., Fil.4.13., Máté 10.22., 10.32.

- *Látom, és tudom is, hogy nagyon szereted ezt a gyülekezetet, állandó tenni akarás van benned még ma is!*

Ez valóban így van. Jelenleg már csak a lepramisszióban szolgálok, takarókat készítünk. A gyülekezetért, a lelkipásztoráért, a tagjaiért név szerint is imádkozom.

- *Ez az életút valóban Isten kezéből való áldás. Mely gondolatokkal tudnál minket segíteni a gyülekezetünk még nagyobb épülésére?*

Szeretném megérni, és imádságban kérem azt, hogy ez a közösség, amelyet Istenünk oly sok látható dologgal megáldott, egyre jobban lelki templommá is épüljön, és fejlődjön Urunk dicsőségére, ahogy parancsolta Pál apostolon keresztül a Római levél 12. részében. Hiszem, hogy nemcsak a „belső szobánkban” elmondott imádságot szereti az Úr, hanem azt is, ha egymást támogatjuk ebben, és az imaközösségben így együtt mondjuk ki az Áment. Úgy legyen!

- *Köszönjük hitvallásod. Jó egészséget és áldásos szolgálatot kívánunk Juci néninek. Az itt leírtak csak töredéke azoknak az eseményeknek, lelki vívódásoknak, melyeket a hitért, a gyülekezetért, lelkipásztorunkért tett.*

*Az interjút készítette:
Szabó Borbála Eszter*

Gyülekezetünk honlapja megújult kinézetében, tartalmában és technikailag is. Az igehirdetések mellett folyamatosan igyekszünk közölni különleges alkalmainkat és programjainkat is. Emellett a gyülekezetünkről készült riportokat, az Áldás Békeesség újságunk 2015-ös évi számait, az Építő Kövek Alapítványunk beszámolóit és sok más fontos információt is megtalálhatunk rajta. Fontos változás, hogy mostantól kezdve külföldön is elérhető honlapunk. A honlapot a www.dunaharasztireformatus.hu webcímen lehet megtalálni.

Otthon a templomban

Először is szeretném bemutatni a családjunkat. Kardos-Pályi Ildikó vagyok, férjemmel, Kardos Gergellyel lassan 8 éves házasságunk leszünk. Egy református ifjúsági táborban találkoztunk először, ahol nemcsak egymást ismertük meg, hanem itt vált számunkra Isten hívó szava is egyértelművé: a tábor után kezdődött meg az addigi sok éves keresés után hívó életünk. Mindketten harmincas éveink elején járunk, férjem webfejlesztő, magam pedig szociológus-közgazdász végzettséggel rendelkezem. Két kisgyermekünk van, Izabella majdnem 6, Endike pedig 3,5 éves.

Szolnok megyéből származunk, 2011 őszén választottuk Dunaharaszti otthonunknak, mivel mindketten a fővárosban találtunk munkát. Nagyon megtetszett ez a kisváros, a maga hangulatával és a kedves emberekkel, akik itt élnek. Sokat imádkoztunk azért, hogy egy olyan gyülekezetet is találjunk, ahol közösségre lelhetünk.

Ahogy a gyerekek egy kicsit cseperedtek, a vasárnapi istentiszteleten kívül a baba-mama körhöz is csatlakoztunk, ahol amellet, hogy az apró-cseprő babás dolgokról beszélgettünk és a kicsikkel közösen énekeltünk-mondókáztunk, mindig helyet kapott az igei rész is. Ez a kisebb kör lett a gyülekezeten belül az első közösségünk. Bár a babák azóta már óvodás korba léptek, az anyukákkal azóta is havonta-kéthavonta találkozunk, beszélgetünk.

A legtöbb testvérrel a 2014-es gyülekezeti táborban ismerkedtünk meg közelebről. Nagyszerű volt ez a pár nap, végre lehetőségünk nyílt arra, hogy olyanokkal is beszélgethessünk, akikkel még vasárnapokon is csak ritkán futottunk össze, hiszen általában a babaszobából hallgattuk akkoriban az istentiszteleteket. Hamar befogadtak minket és bevontak a gyülekezet dolgaiba is, aminek nagyon örültünk. Szívesen részt veszünk a szeretetvendégségek előkészületeiben és a gyülekezeti honlap fejlesztésében és működtetésében.

A tábor után csatlakoztunk az egyik házaskörhöz is. Ez egy újabb közösség, amellyel a gyülekezethez kapcsolódunk, ahol a hit és a család kérdéseit megvitathatjuk hozzánk hasonló hívő párokkal. Ezek az alkalmak feltöltődést jelentenek a mindennapokban az egész családnak.

Örülünk és hálásak vagyunk az Úrnak, hogy ebbe a városba vezetett minket, ahol egy jó közösségre találunk a gyülekezetben. Reméljük, ahogyan a gyermekek cseperednek, még több szállal kapcsolódunk majd ide: terveink között szerepel a bibliaórákon és az énekkarban való részvétel is. Addig is áldott szép napokat kívánunk Mindenkinnek, és találkozunk az istentiszteleteken!

Kardos család

Kedves Testvérek!

Ezúton is szeretnék köszönetet mondani az alapítványunk támogatásáért. Az elmúlt évben alapítványunk pénzügyi bevételei két főcsoportba sorolhatók, az egyik a hívek pénzügyi adománya, amit vagy címzett, vagy címzés nélküli célra az alapítvány számlájára befizetnek, a másik csoport a jövedelemadó 1%-a. Az alapítvány működése szempontjából nagyon fontosak ezek a támogatások, melyek közel egymillió Forint nagyságrendet tesznek ki. Az egy százalékból ötszáz hatvanezer, a címzett támogatásból háromszáz nyolcvankétezer forint volt a bevétele az alapítványnak. Az építkezést még további négyszázezer forinttal támogattuk az alapítvány saját vagyonából. Sokan nem tudják, hogy a személyi jövedelemadó egy százaléka minden Magyarországon adózó polgár maga rendelkezik. Ez az adózó részére semmilyen terhet nem jelent, csak a jövedelemadó elszámolásakor a rendelkező nyilatkozatot ki kell tölteni. Azért is fontos, hogy a rendelkezési nyilatkozatot kitöltsük, hogy az adónk egy százaléka ellenőrzött helyre, az adózó szándéka szerinti helyre kerüljön, mert egyébként egy központi keretbe kerül a pénz, aminek a felhasználásáról nincs mód tájékozódni. Rendelkezési nyilatkozatot a templom kijáratán levő kis asztalnál is találhatnak a testvérek.

Rendelkezési nyilatkozatot az adót elszámoló szervezetnél is kérhetünk.

Ezen az a teendőnk, hogy az **ÉPÍTŐ KÖVEK ALAPÍTVÁNY** adószámát kell beírni.

Alapítványunk adószáma: 18138478-1-13

Hálásan köszönjük az eddigi támogatásukat és a továbbiakban is számítunk a támogatásokra!

Zsigmond Károly kuratóriumi elnök

Gazdálkodj okosan!

Februárban három alkalommal hallgathattuk Monty Taylor nagytiszteletű úr előadásait az Isten Igéje szerint kezelt pénzügyeinkről. Az előadások a nagy általános irányelvek felől szűkültek az egyre gyakorlatiasabb, családi költségvetési tanácsokig. Az alábbiakban egy kis összefoglalót szeretnék átnyújtani mindazoknak, akik nem tudtak részt venni a jó hangulatú, esti bibliaórán.

Mivel Isten szeret bennünket, ezért ahogyan egy jó szülő tenné gyermeke életében, Ő is tanácsokat akar adni, hogy hogyan kezeljük a pénzt. A Bibliában rengeteg tanítást találhatunk a pénzzel kapcsolatban, nem azért, mert a pénznek különös fontossága lenne, hanem, mert az életünk egyik leginkább tévelygésre okot adó területéről van szó. Isten tanácsait ezekből a tanításokból ollózza vizsgáljuk meg.

A talentumok példázata (Mt 25,14-30)

Láthatjuk ebben a példázatban, hogy az első két sáfárt ugyanúgy megdicséri, és megjutalmazza az uruk, bár a sáfárok különböző nyereséget értek el. Az utolsó sáfár istenképe nagyon helytelen volt: az Urat gonosz, büntető Istennek tartja, noha a szerető Isten elsősorban nem büntetni, hanem megmenteni akar. Ebből a példázatból az alábbi dolgokat tanulhatjuk meg:

- Mi is sáfárok vagyunk, képességeink, lelki ajándékaink kezelői. Fontos, hogy jó sáfárai legyünk minden tehetségünknek, amit Istentől kaptunk, amelyekkel mások felé szolgálhatunk.

- Az életünknek is sáfárai vagyunk, vizsgáljuk meg, hogy jól használjuk-e életünk idejét? Minden időszakban kérdés, hogy mi az, amit MOST vár tőlem Isten? A mi Urunk nem akar egymással összehasonlítani bennünket, de az a kérdés, hogy teszem-e a rám vonatkozó akaratát?

A sáfár mai szóval élve: vagyonkezelő, vagy „menedzser”, aki pénzt kezel. Viszont soha nem tulajdonosa annak, amivel gazdálkodik. Mi is ilyen „menedzserek” vagyunk, annak a pénznek kezelői, ami nem a miénk, hiszen minden, amink van, az Istené.

A Biblia tanításából kiindulva az alábbi **alapelveket** állapíthatjuk meg a pénzkezelésünket tekintve:

- 80 % - 20 %-os szabály:

Az összes bevételünk 80 %-ból kellene havonta élnünk, 10 %-ot kellene adakozásra szánnunk, és 10 %-ot kellene a jövőre félretenni.

Mindez egy átlagos élethelyzetre alkalmazható és nem kötelező előírás, természetesen. (Átlagostól eltérő helyzet például, ha valaki elveszíti a munkáját.)

- **A pénz önmagában nem rossz, hanem semleges megítélés alá esik.**

„Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme” (1 Tim 6,10)

„Egy szolgál sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat pedig megveti.” (Lk 16,13)

A probléma akkor kezdődik az életünkben, ha a pénz fontosabbá válik, mint egy eszköz. Hiszen mi csak sáfárok vagyunk, nem a miénk, amivel gazdálkodunk.

- **A társadalomban mindig lesznek különböző anyagi szintek, ezt el kell fogadnunk.**

„mert a szegények mindig veletek lesznek” (Mt 26,11)

Fontos, hogy ne legyen irigység emiatt a gyülekezetben, és azok, akiknek több adatott, tudjanak a szegényebbekre odafigyelni, ahogyan erre a jeruzsálemi első gyülekezetben is láthatunk példát.

- A világban látható pénzszerzési lehetőségek: munka, öröklés, befektetés, szerencsejáték („a ház” mindig nyer!), nem szabályos utak (csalás, lopás, hamisítás).

Isten már a teremtésben megbízta az embert feladattal, munkával. (1 Móz 1,28) **A munka az Isten által adott lehetőségünk a pénzszerzésre**, amelyhez viszont felkészülnünk, tanulnunk kell. Ne a szülői támogatásra, örökségre vagy az állami gondoskodásra várjunk! Ne bízzunk a szerencsében sem, mert az nem Isten elképzelése a pénzszerzésre! A becstelen lehetőségek pedig kétségtelenül nem a keresztyén ember útjai.

Adakozás = abból, amit Istentől kapunk, valamennyit visszaadunk az Ő céljaira.

„Minden kapott adományból ajánljatok föl ajándékot az Úrnak, mindenből a kövérjét, ami odaszentelni való.”

(4 Móz 18,29) Ebből az igeversből kiderül számunkra, hogy az Úrnak a legjobbat, a „kövérjét” kell odaszánjuk. Ezt támasztja alá a Példabeszédek 3,9 igeverse is. Ahhoz, hogy a **jövedelmünk / termésünk „legjavát” tudjuk adni**, hitbéli lépést kell tennünk, hiszen nem tudjuk előre, hogy mennyi lesz az évi „termésünk”. Ha előre félretesszük azt, amit az Úrnak szánunk, akkor a maradékot beosztjuk az életünkre. Azonban, ha előbb élünk a fizetésünkből és a maradékot szánjuk az Úr céljaira, a hó végén lényegében nem marad semmink felajánlásra, mert a tapasztalat azt mutatja, hogy nincs az a pénz, amit ne tudnánk magunkra elkölteni.

Ha a felajánlásunk mértékéről gondolkozunk, nem helyes a kérdést így feltennünk: *Mennyit kell adnunk az Úrnak?* Hanem: *Mennyit tudunk az Úrnak adni?* Az Ószövetségben több helyen is előfordul a „tized” kifejezés, de a legtöbb helyen az idegen országoknak fizetett adóra utal. Ábrahámnál és Malakiásnál találkozunk az Úrnak, a „legjobból” adott tizeddel. Az Újszövetségben néhányszor fordul csak elő, de nem találunk általános parancsot arra vonatkozólag, hogy az adakozásra a jövedelmünk 10 %-át kell szánnunk.

„Aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat. Mindenki úgy adjon, ahogy előre eldöntötte a

(folytatás a 4. oldalról)

szívében, ne kedvtelenül vagy kényszerűségből, mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.” (2 Kor 9,6-7) Az idézett igeverset sokak veszélyesen félremagyarázzák. Fontos látni, hogy ez egy általános igazságot (vö. Péld, 22,6) fogalmaz meg, nem pedig ígéretet arra nézve, hogy „ha sokat adakozunk, gazdagok leszünk”! Az általános igazságot úgy értelmezhetjük, hogy ha bőven adakozunk, akkor az Isten bővebb áldása lesz rajtunk, de nem feltétlen oly módon, hogy sokkal többet fogunk keresni. Mert akkor az adakozásra való motivációnk helytelen alapokra kerülne: azért adakoznának sokan, hogy minél gazdagabbak legyenek! Ehelyett Isten a **jókedvű és örömteli adakozást** várja tőlünk.

Mindegy tehát, hogy perselybe, borítékba téve vagy gyülekezeti számlára átutalással adakozunk az Úrnak **titokban** (Isd. Mt 6,3-4), az elv ugyanaz marad: **annyi adjunk, amennyi telik tőlünk**, amennyit anyagi helyzetünk megenged, de abban legyen ott a **rendszeresség**. Jézus mellett az özvegyasszony 2 fillért dobott a perselybe (Mk 12,41-44), ami akkor sem számított nagy összegnek, de ahogy kiderül a történetből, ezzel mégis vagyonának „javát” adta. Az ószövetségi „tized” nem törvény, de útmutatóként szolgálhat számunkra, hogy mi, az Újszövetség véren megváltott népe is legalább ennyit szánjunk az Úrnak. Az összeget célszerű családonként közösen eldönteni, és azután arról is dönteni, hogy hová adják tovább? Az egészet a gyülekezetnek, vagy lehet pl. olyan havi részösszeg is az adományon belül, amivel külön-külön rendelkezve gazdálkodnak a házaspárok, konkrét szükséglet látva (egyedülálló anyának, nehéz helyzetbe került családnak, egy keresztyén misszióknak, Biblia ajándékozásra, stb.)

A Bibliában találunk arra is példát, amikor a jeruzsálemi gyülekezetnek való gyűjtésben egyesek „erejükön felül” is adakoztak (2 Kor 8,3). Ez arról beszél nekünk, hogy lehetnek helyzetek, amikor mások érdekében készek lehetünk anyagi áldozatot is hozni. Lehetséges, hogy emiatt a következő hónapban nem tudunk majd mindent megengedni magunknak, amit szoktunk, de az Úr meg fogja áldani a bőkezűségünket.

Adó

„Adjátok meg mindenkinek, amivel tartoztok: akinek az adóval, annak az adót, akinek a vámmal, annak a vámot, akinek a félelemmel, annak a félelmet, akinek pedig a tisztelettel, annak a tiszteletet.” (Rm 13,7)

Az adó kérdésében a fenti igeverset lehet az útmutatónk. Láthatjuk Jézus életében is, hogy ő is eszerint cselekedett, és megfizette az adót (Mt 17,24-27), még akkor is, ha az Ő korában az adókat egy másik ország vetette ki, és vitte ki az országból. Ma sem könnyű az adózási helyzetünk, de Isten gondoskodik azokról, akik cselekszik az Ő akaratát, és a tisztességes úton járnak.

Kölcsön

Az Ószövetségből az derül ki számunkra, hogy a zsidó embereknek egymástól nem volt szabad kölcsön után kamatot kérni, csak az idegenektől. (Lsd. 2 Móz 22,24; 3 Móz 25,35-36; 5 Móz 15,3; Zsolt 15,5; péld 28,8) Tehát létezett már a kölcsön, mint pénzügyi ügylet, de az Újszövetségben nem olvasunk erről.

Amikor bankba tesszük a pénzünket, akkor lényegében kölcsönt adunk valakinek, akitől a bank kamatot szed, hiszen a bank kihelyezi az anyagi forrásait. Ha viszont a gyülekezetünkben van egy testvérünk rászorult helyzetben, kamat nélkül illene kölcsönt adnunk számára. Azonban ha valamilyen okból kifolyólag kölcsönt adunk, nincs garancia arra, hogy a pénzt vissza is kapjuk (sokak szomorú tapasztalata ez). Ezért akkor érdemes csak adnunk, ha azt az összeget, amit kölcsönbe szánunk, akár végleg is nélkülözni tudjuk.

Kezességét is csak ezt az alapelvet figyelembe véve szabad vállalni: szükséges azzal számolnunk, hogy a kezességünk összege esetleg mind elvész.

Kölcsön-/ hitelfelvétel

„Senkinek se tartozzatok semmivel, csak azzal, hogy egymást szeressétek” (Rm 13,8)

Tartozásról onnantól kezdve beszélhetünk, hogy az adósságunk részletét nem tudjuk fizetni. Ez a tartozás ugyanis bizonyos fajta rabszolgaságot jelent számunkra. De tisztában kell lennünk azzal, hogy ha valaki fizetni tudja is a hitel részleteit, akkor is terhet vesz magára. A Biblia nem tiltja a kölcsön felvételét, de óvatosságra int, mivel **szolgává tehet bennünket** a ki nem fizethető tartozás. Amellett, hogy a **józanág** kell vezessen bennünket, az alábbi szempontokat érdemes figyelembe venni:

- olyan dologra érdemes hitelt felvenni, amelynek értéke az idővel nem csökken, hanem nő (pl. föld, ház)
- mindig kevesebb legyen a kölcsön értéke, mint maga a tárgy/dolog értéke, amelyhez fel kívánjuk venni nem szabad olyan hitelt felvenni, amely túl nagy terhet jelent egy családi költségvetésnek. Inkább az igényünk legyen kisebb és a kölcsön összege legyen alacsonyabb, minthogy szűkös helyzetbe kerüljünk!

Faragóné Sárdy Emőke

A magyarországi Bárka közösség alapításának története / 4.

Az ünnep a közösség öröme

„Az ünneplés közös örömlémény, hálaének. Azt ünnepeljük, hogy együtt vagyunk, és hálát adunk e kapott adományért. Az ünneplés táplálja a szívüket, új reményt és erőt ad. Minél nehezebb és egyhangúbb a mindennapi élet, annál inkább szüksége van a szívnek ünneplésre, rácsodálkozásra.

Az ünneplés a közösség sajátos pillanata, amellyel a tagok kifejezik örömeiket, és hálát adnak az Atyának, hogy egymáshoz kapcsolta őket, hogy vigyáz rájuk, és szereti őket, hogy nem élnek többé elszigetelten, magányukba és függetlenségükbe zárva, hanem egy testet alkotnak, amelyben mindenkinek megvan a maga helye. Az ünneplés mindazoknak az örömujjongása, akik szövetséget kötöttek egymással, mert Isten elvezette őket az elszigeteltségből a szövetségbe, a kétségbeesésből a reménybe.

Az ünnep táplálék, feltöltődés. Szimbolikus módon megjeleníti a közösség végső célját, s ebben a minőségben erősíti a reményt, és új erőt ad, hogy több szeretettel induljunk neki megint a mindennapi életnek.

„Az ünnep szívében ott van a szegény. Ha kizárjuk a legkisebbeket, akkor már nincs ünnep. Olyan táncokat, játékokat kell keresnünk, amelyekben a közösség legszegényebbjei, a leggyengébbek, valamennyien részt tudnak venni. Az ünnep legyen mindig a szegények ünnepe, ünneplés a szegényekkel, sérült barátainkkal.” /Jean Vanier/

Így húsvét előtt szeretnék látszólag megállni a Bárka születésének történetében, és inkább egy belső születésről írni. A közösség és a remény belső születése és növekedése lassú folyamat, nem mindig látványos. Inkább egy belső út, ami a mélyre visz – néha a határainkra –, csendes átalakulások, apró csodák, nagy ajándékok ideje.

A Bárka közösség első hat évében a sérült barátainkkal közösen megélt idő és az ünnepek mindnyájunkat hitünk mélységeibe vezettek.

„A Bárkában ünnepelhetünk nevetve, örömkítőréssel, s utána azonnal átléphetünk a csendbe és az imádságba. Vajon nem minden ünnepnek a csendes imádságba kell-e torkollnia, az Istennel való személyes találkozás megünneplésébe?” /Jean Vanier/

Az idejű húsvétra készülve szeretnék hálát adni Istennek, és megosztani az alapítás éveiben átélt ünnepeinket, a sok-sok apró „születést”!

Ahogy az egymás iránti elkötelezettségünk, a személyes odaszánásunk növekedett, úgy váltak egyre fontosabbá és értékesebbé a „mindennapok kis ünnepei”.

Naponta többször, a közös étkezésekkor a nagy ebédlőasztalunk köré ültünk. Fontos közösségi pillanat volt ez, a találkozás öröme miatt is. Az étkezés együttlétét jól elő kellett készíteni, szépen megteríteni, napon-ta finom ételt főzni ennyi embernek, figyelni, hogy az asztaltársaság minden egyes tagja jól érzi-e magát, megvan-e a kapcsolata társaival, akárcsak egy egyszerű gesztus formájában is: „Kérsz vizet?” Így megindulhatott a kommunikáció, s a csendesebbek is kiléptek

zárkózottságukból... Az étkezés így már nem magányos ténykedés volt, hanem olyan pillanattá vált, amikor mindenki ad, megoszt és szeret.

A házunkban berendeztünk egy kis csendes imaszobát, ami sok ünneplésünk helyévé vált. Napközben is volt lehetőség az elvonulásra, de esténként mindig együtt fejeztük be itt a napot. Az „egy irányba nézés”, a Biblia-olvasás, ének és az **imádság** az összetartozás forrása volt. Igazi ünnep volt, amikor kiderült, hogy a sérült lakók számára elmaradhatatlanok ezek az együttlétek, Isten közelsége! Ők vágnak rá, ők akarják, s ebből a segítők váltakozása sem billenti már ki őket!

A Bárka egyik legnagyobb ünnepe a **közösségünk születésnapja**. Olgi és Niki befogadásának napjához, szeptember 2-hoz kötődik. Kell, hogy legyen egy nap, amikor számba vesszük honnan indultunk, mik a gyökereink, az alapok – amitől nem tágíthatunk –, s előre is tekintünk, hogy merre tartunk. A hálaadás ideje ez, amire mindenki hivatalos, aki közel áll a Bárkához, sérült barátainkhoz.

Végül szeretnék még beszélni a **személyes ünnepekről**: a születésnapokról, a **hitbeli megerősödés és növekedés ünnepeiről**, és azokról a megélt csodákról, amiket sérült barátaink hitbeli növekedése adott számunkra.

„Az öröm a nyitottságból származik. A szegények, a sérült emberek nagyon vidámak is tudnak lenni, az ünnep alkalmával kitör belőlük az öröm. Mintha ezekben a pillanatokban túllépnének szenvedéseiken és frusztrációjukon. Amit megélnék: pillanatnyi felszabadulás. A mindennapok súlya hirtelen lehull róluk, és szívük repes örömeiben. Ez áll a Bárkában élő személyekre is, akik megtanulták elfogadni sebeiket, korlátaikat és szegénységüket. ..Megbocsátottak nekik, szeretik őket. Megtáplálták felszabadulásukat, nem félnek már attól, hogy önmaguk legyenek, nem kell elrejtőzniük: szabadok, a Lélek szabadságával.” /Jean Vanier/

Amikor a Bárkában, az otthonban vagy a műhelyben megosztjuk életünket, napjainkat velük, a legtöbb, amit tehetünk, hogy folyamatosan bátorítjuk őket: Fontosak! Személyük értékes, nélkülözhetetlen, egyedi a szemünkben és Isten szemében. Szeretjük őket akkor is, ha néha fájdalmat okoznak! Ez az állandó feljűk sugárzó megerősítés, jelenlét, a „még akkor is szeretet”, segíti őket, hogy a sebek gyógyulni kezdjenek. A születésük után az elhagyatottság sebei, az állandó elutasítások miatti sebei, a bűntudat sebei... Mindezt hordozni Isten irgalmával lehet, egyedül nem.

A **születésnap** megünneplése is ezt a megerősítést közvetíti. „Fontos vagy, jó veled!” Nagyon személyesek ezek az ünnepek! Mindig sokat törtük a fejünket, hogy minek örülne az ünnepeit igazán, mi a kedvenc étele, a kedvenc színe, hogyan terítsünk, díszítsünk? Kiket hívjunk meg? Minden születésnapnak volt két nagyon személyes része. Egy vacsora előtti vidámság, amikor felelevenítettünk egy történetet az életéből, vagy kitaláltunk valami különlegeset, amiről tudtuk, hogy örömet szerez majd neki. Az ünnep végén pedig egy nagyon

(folytatás az 6. oldalról)

személyes közös imádságra gyűltünk össze.

Talán a hosszan együtt eltöltött idő, a megerősítő gesztusok, a barátságunk, az egymásért elmondott imádságaink, de mindenek fölött Isten kegyelme, ami segített bennünket, hogy meglássunk egy-egy aprónak tűnő csodát, ami a mi szemünkben egy megszületéssel, feltámadással ért fel! Olyan csodára gondolok, amikor **„valaki túllépte korábbi önmagát”**. Hogy mit értek ezen?

Sokan ismerik Krisztit, s már többször írtam róla. Kicsiny, törekeny alakot, születésétől fogva szüleitől elhagyottan, telve félelemmel, magányban élt. Bezárkózott a saját kínjai, belső sebei közé. A kezdeti években csak az arcán és kezén kimart sebek mutatták belső harcait. Nem beszélt. A templomban gyakran levetette magát a földre, s csak az egyházközség szeretetén és kintartásán múltott, hogy ma már az első sorban csendesen figyel.

Krisztinek hosszú évekbe tellett, míg elhitte, hogy ő is szeretetre méltó! Fontos nekünk!

Befogadása után néhány évvel, egy alkalommal a fürdőszobában segítettem neki a fürdésnél. Nagyon szerette a napnak ezt az időszakát, mert tudta, hogy ilyenkor csak rá figyelünk, figyelek. Mint mindig, most is kérte – persze gesztusokkal magyarázta –, hogy énekeljem el a kedvenc dalát. Egyszer csak megdöbbenve hallottam, hogy megszólalt, s énekelni kezdett velem. Végigénekeltük a dalt egyszer, kétszer, s mindig újra kérte! Soha nem hallottuk még Krisztit beszélni, nemhogy énekelni! Kikiáltottam a fürdőből, s néhány perc múlva az egész ház összefutott, s ott álltak az ajtó mögött megdöbbenve, mindenki Kriszti énekét hallgatta. Nagyon hálás vagyok, hogy részese lehettem ennek a csodának, ami számomra azt bizonyította, hogy a hűség, a kitartó szeretet, az imádság, az állandó jelenlét és megerősítés, s az, hogy a másikat szépek... látjuk, gyümölcsöt terem. Az együtt eltöltött idő nem eltékozolt idő! Kriszti arcáról lassan eltűntek a kimart sebek, szép lett!

Az egyházközség befogadta, és otthont adott számára, s ezt Kriszti tudja. Hűségesen megy minden vasárnap. Megkeresztelkedett, s ma már az egyházközség felnőtt tagjaként megélheti Krisztussal való egységét. Akik ak-

kor vele éltünk, mindnyájunknak igazi kiváltság volt, hogy szemlélői, társai lehettünk ebben a nagy átalakulásban, a „születésben”!

De legalább ilyen nagy öröm volt, amikor lassanként minden lakóban megérlelődött a szorosabb, Istenhez tartozás vágya. Hosszú időn keresztül vágyakoztak, készítették a szívüket az elsőáldozásra, konfirmációra, ki-ki a saját egyházában, s Krisztussal egységben!

Évközben, évről-évre gazdagodtunk a karácsony és a húsvét ünnepekörében! Talán az **adventi időben és karácsonykor** lengte körül a közösséget leginkább a titokzatosság. Érezni lehetett a várakozás, az egymásra és Istenre figyelés erejét! Ennek az időszaknak a gazdagságáról már írtam a karácsonyi számban. **A nagybőjtben** minden csendesebb, a nagyhétre készül a közösség. Virágvasárnaptól a feltámadásig együtt járjuk be az utat Jézussal az egyházközségeink ünnepeiben és az otthoni közösségben. Nagycsütörtökön, körbe ülünk, mint hajdan a tanítványok, elolvassuk Jézus szavait, letérdelünk egymás elé, és megmossuk a mellettünk lévő lábát, vele imádkozunk, s így haladunk, míg bezárul a kör... ez a szeretetünk és az egymás iránti megbocsátásunk jele. Jézus ezt mondta tanítványainak:

„Ha megmostam a ti lábaitokat, én az Úr és a Mester, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek... Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha így cselekedtek.”

Ezen a húsvéton szeretném Krisztivel együtt a Bárka minden sérült tagját, segítőjét és mindnyájunkat rábízni az élő Krisztusra, aki megmosta lábainkat, aki mindenét odaadta értünk, s „akinek a szeretetétől semmi nem válszthat el minket: „sem magasság, sem mélység...”.

/Róma8:38-39/
Kérem, hogy ebben a húsvéti időben imádkozzunk a Bárka tagjaiért, a közösség egységéért, a sérült barátaink melletti elkötelezettségért, mert bennük a hosszú évek alatt bizalom ébredt, elhitték, hogy kincsek ők, s hogy végleg otthon vannak!

Áldott Húsvétot Mindnyájunknak!

Draskóczy Ildikó

REFORMÁTUS
2016. MÁJUS 27-28-29.
ZENEI FESZTIVÁL

Helyszínek:

Bakáts tér - Ráday u. - Kálvin tér
- Nemzeti Múzeum

Néhány név a tervezett fellépő művészek sorából:
Pál István Szalonna és bandája, Djabe, Sebő

együttes, Bartók Konzervatórium szimfonikus zenekara és kórusa, a Zeneakadémia doktoranduszai, Muzsikás, Tekerős Barátok, Invocatio Musicalis, Misztrál, Varga János Project, Ismerős Arcok, Vujicsics, a Fölszállott a páva résztvevői, stb.

ÜNNEPI ISTENTISZTELEK ÉS KÜLÖNLEGES ALKALMAK MÁRCIUSBAN

19. 9-16 óra Férfi csendes nap
20. 10.00 óra Virágvasárnapi istentisztelet
15.30 óra Szülők iskolája
21-25. 18-20 óra Nagyheti csendes percek*
24. 18.30 óra Nagycsütörtöki istentisztelet
25. 10.00 óra Nagypénteki úrvacsorás istentisztelet
27. 7.30 óra Temetői áhítat
10.00 óra Ünnepi úrvacsorás istentisztelet
28. 10.00 óra Ünnepi úrvacsorás istentisztelet

* Ebben az időpontban az elcsendesedésre, imádkozásra nyitva tartjuk a templomunkat

SZJA 1 %

Gyülekezetünk Építő Kövek Alapítványa a 2015-ös esztendőben minden erejével azon volt, hogy támogassa gyülekezeti házuk felújítását és programjainkat. A 2015-ös évben Alapítványunk az *Áldás, Békesség!* újságunk kiadásának finanszírozását is magára vállalta. Mindez nem jöhetett volna létre, ha gyülekezetünk nem áll oda nagy erővel az alapítvány mögé.

Kérjük a testvéreket, hogy az elmúlt évekhez hasonlóan, idén is az 1%-ok gyűjtésével is segítsék gyülekezetünk alapítványát!

Gyülekezeti tábor

Idén újra szervezünk gyülekezeti tábort július 13-17. között Jászárokszálláson.

A részvételi díjak:

felőtt faházban: 17 600 Ft
14 év alatt faházban: 14 000 Ft
felőtt sátorban: 12 800 Ft
14 év alatt sátorban: 10 400 Ft
6 év alatt: 7 200 Ft

A részvételi díj tartalmazza a napi háromszori étkezést és szállást. IFA nincs. A program csütörtökön vacsorával kezdődik, és vasárnap ebéddel fejeződik be. A leutazás egyénileg történik. A korábbi évekhez hasonlóan az utazásban igyekszünk mindazoknak segítséget találni, akiknek nincs autójuk.

Jelentkezési határidő: május 27.

(A fenti árakat eddig az időpontig tartjuk fenn.)

Jelentkezéseket a Lelkészi Hivatalban 5 000 Ft/fő előleg befizetésével fogadjuk el.

Kérünk mindenkit, hogy a teljes részvételi díjat június 20. - július 4. között fizesse be a lelkeszi hivatalban.

Dunaharaszti Református Templom
Rákóczi út 21.
Lelkipásztor: Faragó Csaba (tel. 30 / 477-5319)
Honlap: www.dunaharasztireformatus.hu

Pótjelentkezés:

Május 30-tól a részvételi díj felnőttek esetén további 2.500 Ft-tal, gyerekek esetén pedig 1.200 Ft-tal drágul.

Könyvajánló

A „**Családi áhítatoskönyv**” már a címe alapján is arra készit, hogy kézbe véve átlapozgassuk, vajon mit ad nekünk. Kedves Szülők, Nagyszülők, Dédik, bizony ez a szép formátumú, igényes könyv gazdag tartalommal valóban A Családnak szól! A házikók jelzik, mely gondolat, témakör kerül a középpontba az adott időszakban.

Például a háttérben látható részleten a kincsről is szól a július hónap, amikor arról olvashatunk, tanulhatunk, fedezhetünk fel gyöngyszemeket, hogy lelkünkben(!) hogyan gazdagodhatunk.

És miért családi ez a könyv? Mert az egyes témakörökhöz bibliai részletek, áhítatok, imádságok, idézetek, gyerekszaj – és ami a legkülönlegesebb –, hogy olyan feladatok is kapcsolódnak, amelyeket a családtagok csakis e g y ü t t oldhatnak meg...!

A jegyzet részbe beleírhatjuk a családi jeles napokat, de akár megörökíthetjük a történeteket, a gyerekek „aranymondásait” is, amiken jót derülhetünk, vagy nem egyszer el is gondolkozhatunk...

A hónapok hetei változatosak: van szó a keresésről, az ünnepekről, de van étel-ital hete is. Így valóságos élet-sorvezetőt vihetünk a mindennapok sorába.

Ehhez csak sok örömet, lelki gazdagodást kívánok a Családoknak áldásban és békességben!

Szabó Borbála Eszter

Fodorné Ablonczy Margit,
Bölcsföldi András:

Családi áhítatoskönyv

Kiadó:

Dunamelléki Református
Egyházkerület, 2011.

Református énekek XV.

2016. július 2., szombat este ½ 8

MŰPA Bartók Béla Nemzeti Hangversenyterem

A 370 fős Kárpát-medencei Egyesített Református Kórust 16 meghívott énekkar alkotja. A négy zenei blokk elején egy-egy bibliai ige hangzik el.

Jegyárak: 1990, 2850, 3200, 3990 Ft

Felelős kiadó: Faragó Csaba lelkeszi
Felelős szerkesztő: Csáky Gyöngyi
Tördelés, grafika: Csáky István
Korrekúra: Mucsi Eszter